

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 360/2011-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júla 2012 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť Mgr. R. Š., H., zastúpenej advokátom JUDr. R. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 17 C 10/2005, v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 17 C 4/2011, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Mgr. R. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Okresného súdu Nitra v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 17 C 10/2005 a v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 17 C 4/2011 porušené bolo.

2. Mgr. R. Š. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Nitra povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Nitra je povinný uhradiť Mgr. R. Š. trovy právneho zastúpenia v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. R. S., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 360/2011-10 z 10. augusta 2011 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Mgr. R. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 17 C 10/2005 a v súčasnosti vedenom pod sp. zn. 17 C 4/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh najmä vyplynulo, že sťažovateľka podala v roku 2004 žalobný návrh na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru proti K. H. (ďalej aj „odporca“). Vec bola na okresnom súde vedená pod spisovou značkou 17 C/10/2005, pričom podľa názoru sťažovateľky dochádzalo v konaní k zbytočným priet'ahom, pretože ani do podania tejto ústavnej sťažnosti vec nebola „právoplatne skončená“.

Okresný súd po vykonaní pojednávanií v dňoch 6. februára 2008 a 3. marca 2008 rozsudkom č. k. 17 C 10/2005-248 z 31. marca 2008 zamietol žalobu sťažovateľky. Na odvolanie sťažovateľky sa Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a rozsudkom sp. zn. 8 Co 122/2008 zo 4. decembra 2008 rozhodnutie okresného súdu vo výroku, ktorým bol žalobný návrh zamietnutý, potvrdil.

Proti uvedeným rozhodnutiam podal mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky, v dôsledku čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 z 21. októbra 2010 zrušil rozsudky oboch súdov a vec vrátil okresnému súdu „na ďalšie konanie“.

Spis bol okresnému súdu vrátený 6. decembra 2010 a podľa sťažovateľky „Od tej doby sa nekonalo až na základe mojej sťažnosti, ktorú som podala predsedovi súdu. Potom bolo určené pojednávanie na deň 18.4.2011. Bolo však odročené, podľa mňa úplne zbytočne, pretože vo veci už bol vyslovený právny názor Najvyššieho súdu SR. Mala som predložiť doklad o tom, že som bola vymenovaná za riaditeľku na inom pracovisku. Teda dôkaz ktorý vôbec nesúvisí s prejednávanou vecou.

Vec bola odročená na deň 10.5.2010 (správne má byť 9. 5. 2011, pozn.), kedy bolo v plnom rozsahu rozhodnuté o mojom návrhu. Od tejto doby uplynuli dva mesiace a mne ešte nebol doručený rozsudok. Podľa § 158 odsek 4 Občianskeho súdneho poriadku je sudca povinný vyhotoviť rozsudok tak aby bol tento vypravený v lehote 30 dní od jeho vyhlásenia. Túto lehotu na vyhotovenie rozsudku môže zo závažných dôvodov predĺžiť predseda príslušného súdu. Mám za to, že tieto prieťahy sú neodôvodnené a mňa poškodzujú.“

Sťažovateľka napokon poukázala na to, že „Táto vec je na súde už takmer sedem rokov a ide o pracovnoprávnu vec, ktorá ešte nie je právoplatne skončená.“

Z uvedených dôvodov napadnuté takmer sedem rokov trvajúce konanie vyvoláva u sťažovateľky právnu neistotu, pretože v ňom dochádza k zbytočným prieťahom, a preto namieta porušenie označených základných práv a slobôd.

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. základné právo sťažovateľky Mgr. R. Š. na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov upravené v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo porušené.

2. Okresnému súdu v Nitre v konaní vedenom pod spisovou značkou 17C/10/2005 sa prikazuje aby konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľke sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- eur, ktoré je Okresný súd Nitra povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. E. H., listom sp. zn. Spr. 1908/11 z 24. októbra 2011 a právny zástupca sťažovateľky oznámením zo 7. novembra 2011.

2.1 Predseda krajského súdu uviedol najmä tieto relevantné skutočnosti:

«(...) Konanie o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 17 C 10/2005 bolo právoplatne skončené dňa 31.1.2009, keď Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 8 Co 122/2008-288 zo dňa 4.12.2008 potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 17 C 10/2005-248 zo dňa 31.3.2008.

V rámci dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1 M Cdo 13/2009-319 zo dňa 21.10.2010 zrušil rozsudok prvostupňového i odvolacieho súdu a vec vrátil Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie, pričom spis nám bol vrátený dňa 6.12.2010. Vzhľadom k tomu, že pôvodná zákonná sudkyňa na tunajšom súde v tom čase nepôsobila, bola vec pridelená sudkyňi Mgr. D. M., ktorá sa najskôr oboznámila s rozsiahlym spisovým materiálom i rozhodnutím Najvyššieho súdu SR a dňa 9.2.2011 vytyčila pojednávanie na 18.4.2011. Na pojednávaní sudkyňa vypočula účastníkov konania k novým skutočnostiam, vyjadrili sa aj zástupcovia účastníkov konania a pojednávanie odročila za účelom predloženia listinného dokladu. Na ďalšom pojednávaní dňa 9.5.2011 bol vo veci vynesovaný rozsudok. Sudkyňa vzhľadom na počet rozhodnutých vecí v tomto

období a práceneschopnost', dňa 7.6.2011 požiadala o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie rozsudku. Jej žiadosti bolo vyhovené a lehota v súlade s § 158 ods.4 OSP bola predĺžená do 22.7.2011. Rozsudok bol písomne vyhotovený 20.7.2011 a odoslaný dňa 21.7.2011. Voči rozsudku bolo podané odvolanie a spis bol dňa 13.9.2011 predložený odvolaciemu súdu, kde sa t. č. stále nachádza.

Nakoľko súd po vrátení spisu z Najvyššieho súdu SR opätovne rozhodol do 5-tich mesiacov, pričom vec bola pridelená novej zákonnej sudkyňi, máme zato, že nedošlo k priedňahom v konaní. Pokiaľ ide o namietané „zbytočné“ odročenie pojednávania, neprináleží predsedovi súdu posudzovať správnosť procesného postupu a rozsahu vykonávaného dokazovania. K zbytočným priedňahom nedošlo ani pri vyhotovovaní rozsudku, keďže bol vyhotovený v rámci predĺženej lehoty, čo Občiansky súdny poriadok umožňuje.

V zmysle § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, oznamujem, že súhlasím s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, nakoľko od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.»

2.2 Právny zástupca sťažovateľky už nereagoval na uvedené vyjadrenie predsedu krajského súdu; prípisom zo 7. októbra 2011 však oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedňahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 17 C 4/2011 (pôvodne vedeného pod sp. zn. 17 C 10/2005):

Dňa 20. októbra 2004 podala sťažovateľka na Okresnom súde Komárno žalobný návrh o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru proti K. H. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 10 C 114/04.

Dňa 30. novembra 2004 Krajský súd v Nitre svojím uznesením sp. zn. 6 NcC 38/2004 vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Komárno z rozhodovania predmetnej veci, pričom vec bola prikázaná na prerokovanie a rozhodnutie Okresnému súdu Nitra (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4. januára 2005).

Dňa 20. januára 2005 bol spis doručený Okresnému súdu Nitra a bol zaevidovaný pod sp. zn. 17 C 10/2005.

Dňa 7. februára 2005 okresný súd vyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatkov návrhu.

Dňa 28. februára 2005 sťažovateľka doplnila svoju žalobu.

Dňa 1. marca 2005 okresný súd vyzval Nitriansky samosprávny kraj, aby oznámil, či odporca má právnu subjektivitu, a súčasne požiadal Okresný súd Galanta, aby oznámil, v akom štádiu sa nachádza vec sťažovateľky vedená na tomto súde pod sp. zn. SA-8 C 255/2004. Okresný súd požiadal odporcu o oznámenie, kedy sťažovateľka prevzala oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru a či oznámila, že trvá na tom, aby ju zamestnávateľ naďalej zamestnával.

Dňa 5. apríla 2005 odporca reagoval na výzvu okresného súdu a doručil mu požadované listiny.

Dňa 6. apríla 2005 Okresný súd Galanta oznámil súdu, že spisový materiál sp. zn. SA-8 C 255/04 bol odstúpený krajskému súdu.

Dňa 22. apríla 2005 Úrad Nitrianskeho samosprávneho kraja reagoval na výzvu okresného súdu.

Dňa 18. mája 2005 okresný súd prerušil napadnuté konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. SA-8 C 255/2004. Uznesenie o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť 21. júna 2005.

V období od 23. júna 2005 do 26. apríla 2006 okresný súd priebežne zisťoval na Okresnom súde Galanta, či je vec vedená pod sp. zn. SA-8 C 255/04 právoplatne skončená, a žiadal o zaslanie spisu.

Dňa 26. júna 2006 Okresný súd Galanta oznámil, že vo veci sp. zn. SA-8 C 255/04 bolo podané odvolanie a spis sa nachádza na krajskom súde.

Dňa 23. októbra 2006 Okresný súd Galanta oznámil, že spis sp. zn. SA-8 C 255/04 sa ešte nachádza na krajskom súde.

Dňa 22. marca 2007 Okresný súd Galanta oznámil, že spis sp. zn. SA-8 C 255/04 sa nachádza na Okresnej prokuratúre G. (ďalej len „okresná prokuratúra“), pretože sťažovateľka podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania.

Dňa 22. marca 2007 okresný súd požiadal okresnú prokuratúru o zapožičanie spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. SA-8 C 255/04.

Dňa 2. apríla 2007 okresná prokuratúra oznámila, že spis nemôže zapožičať, pretože „náčrt podnetu na mimoriadne dovolanie“ musia v lehote 1 mesiaca predložiť Krajskej prokuratúre v T. (ďalej len „krajská prokuratúra“).

Dňa 21. mája 2007 okresný súd požiadal okresnú prokuratúru o zaslanie uvedeného spisu.

Dňa 13. júna 2007 okresná prokuratúra oznámila, že žiadaný spis bol 10. apríla 2007 postúpený krajskej prokuratúre.

Dňa 9. júla 2007 Okresný súd Galanta doručil požadovaný spis sp. zn. SA-8 C 255/04 okresnému súdu.

Dňa 17. októbra 2007 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 18. októbra 2007 okresný súd uznesením č. k. 17 C 10/2005-86 zamietol návrh sťažovateľky na prerušenie konania (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2007).

Dňa 18. októbra 2007 okresný súd zaslal krajskej prokuratúre spis sp. zn. SA-8 C 255/2004.

Dňa 23. októbra 2007 odporca doručil okresnému súdu listinné dôkazy.

Dňa 20. novembra 2007 okresný súd si opäť vyžiadal spis sp. zn. SA-8 C 255/2004. Súčasne požiadal krajskú prokuratúru o oznámenie, či bolo vyhovené opätovnému podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania.

Dňa 12. decembra 2007 krajská prokuratúra oznámila, že žiadaný spis bol vrátený Okresnému súdu Galanta. Podnet bol odložený ako nedôvodný.

Dňa 10. januára 2008 bol okresnému súdu doručený spis sp. zn. SA-8 C 255/2004, zároveň súd nariadil pojednávanie na 6. február 2008.

Dňa 6. februára 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na účely ďalšieho dokazovania na 3. marec 2008.

Dňa 12. februára 2008 odporca doručil súdu listinné dôkazy.

Dňa 18. februára 2008 sťažovateľka doručila súdu návrh na doplnenie dokazovania. V ten istý deň okresný súd požiadal Nitriansky samosprávny kraj o oznámenie, kedy došlo k navýšeniu počtu zamestnancov u odporcu.

Dňa 22. februára 2008 odporca doručil súdu svoje vyjadrenie.

Dňa 3. marca 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na účely ďalšieho dokazovania na 26. marec 2008.

Dňa 26. marca 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na účely vyhlásenia rozsudku na 31. marec 2008.

Dňa 31. marca 2008 bol vo veci vyhlásený rozsudok *č. k. 17 C 10/2005-248, ktorým súd zamietol žalobu sťažovateľky.*

Dňa 13. mája 2008 sťažovateľka podala odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu.

Dňa 14. mája 2008 okresný súd zaslal odvolanie na vyjadrenie právnej zástupkyňi odporcu.

Dňa 2. júna 2008 sa odporca faxovým podaním vyjadril k odvolaniu sťažovateľky (poštou bolo toto vyjadrenie doručené súdu 3. júna 2008).

Dňa 4. júna 2008 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľky. Spis bol na krajskom súde zaevidovaný pod sp. zn. 8 Co 122/2008.

Dňa 4. decembra 2008 krajský súd *rozsudkom sp. zn. 8 Co 122/2008 rozhodnutie okresného súdu vo výroku, ktorým bol žalobný návrh zamietnutý, potvrdil.*

Dňa 4. februára 2009 nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu č. k. 17 C 10/2005-248 z 31. marca 2008.

Dňa 14. októbra 2009 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky podala na najvyššom súde mimoriadne dovolanie proti uvedenému rozhodnutiu. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 1 M Cdo 13/2009.

Dňa 21. októbra 2010 najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 zrušil rozsudky oboch súdov a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Dňa 6. decembra 2010 bol spis vrátený okresnému súdu, kde bola vec zaevidovaná pod sp. zn. 17 C 4/2011.

Dňa 9. februára 2011 okresný súd vyzval odporcu, aby oznámil, či nedošlo k dohode so sťažovateľkou o zmene pracovnej zmluvy, prípadne ku skončeniu pracovného pomeru.

Dňa 3. marca 2011 právna zástupkyňa odporcu oznámila súdu, že k dohode nedošlo.

Dňa 18. apríla 2011 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 9. máj 2011.

Dňa 9. mája 2011 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané sťažovateľke listom odporcu z 29. septembra 2004 je neplatné.

Dňa 7. júna 2011 zákonná sudkyňa podala predsedovi okresného súdu žiadosť o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia. Predseda okresného súdu žiadosti vyhovel a súčasne určil termín na písomné vyhotovenie rozhodnutia do 22. júla 2011.

Dňa 20. júla 2011 bol písomne vyhotovený predmetný rozsudok.

Dňa 8. augusta 2011 odporca podal odvolanie proti uvedenému rozsudku faxovým podaním, ktoré v nasledujúci deň doplnil originálom svojho odvolania.

Dňa 23. augusta 2011 okresný súd zaslal odvolanie odporcu sťažovateľke na vyjadrenie.

Dňa 13. septembra 2011 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o podanom odvolaní. Vec je na krajskom súde vedená pod sp. zn. 8 Co 247/2011.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 4/2011 (predtým vedenom pod sp. zn. 17 C 10/2005) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci

v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania je pracovnoprávny spor. Ide teda o vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. Dĺžka napadnutého konania teda nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že nemožno pochybovať o tom, že povaha daného pracovnoprávneho sporu si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania, a teda aj sťažovateľky.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Ústavný súd konštatuje, že trvanie napadnutého konania takmer sedem rokov (do podania ústavnej sťažnosti), je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané, i keď vec bola aj na odvolacom súde šesť mesiacov (od 4. júna 2008 do 4. decembra 2008). Toto obdobie však nemožno započítať v neprospech okresného súdu. Naopak, obdobie od 4. februára 2009 (keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu č. k. 17 C 10/2005-248) do 6. decembra 2010 (keď bola okresnému súdu vrátená vec na ďalšie konanie rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 13/2009) treba pričítať na vrub okresnému súdu, pretože najvyšší súd zrušil už právoplatné rozhodnutie okresného súdu z dôvodu, že „*súdy nerozhodli správne*“ a „*rozhodnutia nižších súdov spočívali v nesprávnom právnom posúdení veci*“. Inak povedané, zbytočné plynutie času v uvedenom takmer jednoročnom období zapríčiniť okresný súd (ale aj krajský súd, ktorého konanie však sťažovateľka nenapadla) svojím „nesprávnym“, a teda neefektívnym postupom (čo vyslovil najvyšší súd). Okrem toho bol okresný súd v napadnutom konaní aj opakovane krátkodobo nečinný (napr. v období od 9. júna 2007 do 17. októbra 2007).

Z uvedených okolností vyplýva, že okresný súd minimálne počas poldruha roka v dlhoročnom konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru nevykonával efektívne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka počas napadnutého súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom

práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej neefektívnej činnosti, a teda k zbytočným priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Ústava pritom v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 9. mája 2011 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenú v peniazoch.

Sťažovateľka požadovala priznať *„za takmer sedem rokov trvajúce konanie“* vyvolávajúce právnu neistotu primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadost'učinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľke aj finančné zadost'učinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä vzhľadom na povahu veci a na neobyčajne dlhé trvanie napadnutého konania považuje za primerané v sume 2 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti). Za dva úkony vykonané v roku 2011 patrí odmena v sume dvakrát po 123,50 € a režijný paušál dvakrát po 7,41 € (v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 261,82 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2012